

ANGELČEK

(Priloga Vrtecu.)

Št. 12. Ljubljana, dné 1. decembra 1903. XI. tečaj.

Na sveti večer.

*S kadilom svetim gremo Da bi ostali zdravi
Okrog domú nocoj In v božji milosti,
In prosimo, da Bog dal Da v hramu bi imeli
Nam blagoslov bi svoj. Živil v obilosti.*

*Da bila v hlevu zdrava
Živina bi naprej,
Da bili bi veseli
In srečni vsi odslej.*

Slavko Slavič.

Deca jasli dela . . .

*Deca jasli dela, Kaj bi pač otroci
Milo zraven peva, Se ne veselili,
Da radósti ji z lica Ko oltarček Bogu
In oči odseva. V čast so naredili?*

*A še bolj ugaja
Bogu čista duša,
Ki zvesto njegove
Náuke poslušá . . .*

Taras Vaziljev.

Izredno lepa čednost.

11. Kako se nam je obnašati do nehvaležnikov?

Pravljica nam pripoveduje to-le: Čednosti so se vrnile z zemlje k Bogu. Vse so prijazno kramljale med seboj, saj so si bile dobre znanke. Samo dve, pri katerih bi človek pričakoval, da si morata biti še posebno znani, gresta tiho kot nepoznani tujki po nebeški cesti. Šele v nebesih ju dobri nebeški Oče predstavi drugo drugi: dobrota — hvaležnost.

Ta pravljica nam pove to, česar se je pač že stokrat prepričal sleherni dobrotnik, da je le malo istinito hvaležnih ljudi, da se menda nobena reč tako lahko ne pozabi, kot dobrota.

Kako grda da je nehvaležnost, o tem ste se že lahko prepričali. Le o tem se mi zdi potrebno pristaviti še nekaj besedi, kako naj se obnašamo do onih, ki so nam nehvaležni za prejete dobrote in usluge.

Trojna izkušnja se lahko loti blagega človeka, ki je delil dobrote, pa žanje zanje le nehvaležnost: *a)* da bi se jezil radi tega; *b)* da bi nehvaležniku ne izkazal nobene dobrote več, in *c)* da bi opustil sploh vso dobrodelnost ter bi radi nekaterih nehvaležnikov bil trd do vseh ljudi.

a) Tega seveda ne zahteva naša vera, da bi ne bili užaljeni, kadar se nam dobrodelnost povrača z nehvaležnostjo. Saj se je celo Zveličar, ki je imel najkrotkejše srce, čutil žaljenega, ko se mu je izmed deset ozdravljenih gobavcev prišel le eden zahvalit. Pa jezil se ni radi tega, marveč mirno se je pritožil o nehvaležnikih in dalje prijazno govoril z onim, ki se mu je prišel zahvalit.

Bodi torej tudi nam pravilo: Nikar se ne jezimo radi nehvaležnikov; pa tudi kesati se nam ni treba, če smo storili kaj dobrega človeku, ki nam je potlej nehvaležen. Pri svojih dobrih delih moramo že itak vselej imeti ta dobri namen, da jih opravljamo iz ljubezni do Boga. Če nam torej obdarovan človek ne

povrne s hvaležnostjo, povrnil nam bode Bog z večnim plačilom. Saj nas je učil Jezus, da dajajmo miloščino tako, da ne bo vedela levica, kaj je dala desnica, t. j., da niti sami ne mislimo več na to, kaj smo bližnjiku storili dobrega. In nebeški Oče, ki vidi na skrivnem, bo povrnil.

b) Kako se nam je vesti do nehvaležnika? Ako vidimo, da zlorabi naše dobrote, kakor še n. pr. včasih godi pri beračih, dijakih, popotnikih itd., kateri miloščino obračajo v to, da žalijo Boga, mu bomo seveda odtegnili podporo, ker bi sicer podpirali hudobijo. Ob deljenju miloščine je treba previdnosti in modrosti. Ako je pa kdo le tako neveden in nespreten, da se ne zaveda dolžnosti in se ne pride zahvalit, sicer pa prav obrača podporo, nas pač nič ne ovira, da bi ne nadaljevali dobroteljnosti. V takih okoliščinah bomo še lažje prepričani, da delamo dobro res zavoljo Boga. Tako vedenje nam priporoča celo Kristus sam, rekoč: Kadar napraviš kosilo ali večerjo, ne vabi svojih prijateljev . . . ali bogatih sosedov, da morda tudi oni ne povabijo in se ti povrne. Ampak kadar napraviš gostovanje, povabi uboge, hrome, kruljeve in slepe in blagor ti bo, ker ti ne morejo povrniti; zakaj povrnjeno ti bo ob vstajenju pravičnih!

c) Posebno bi bilo napačno, ko bi kdo hotel zaradi nekaterih nehvaležnikov opustiti kar sploh vsako dobro delo, češ, kaj bi se ubijal z ljudmi, saj so sami nehvaležniki. Nehvaležnost je plačilo sveta. Krivično bi bilo radi nekaterih nehvaležnih ljudi vse slabo soditi. In pa, če so drugi slabi, ali moraš biti tudi ti malovreden? In to bi bil gotovo, ko bi nikomur ne storil nič dobrega, ko bi opuščal telesna in dušna dela usmiljenja. Jezus Kristus je dobro poznal nehvaležnost ljudi, ki so živeli v njegovem času, in vseh drugih, ki bodo pozneje živeli; videl je vsa nehvaležna srca vseh dežel in vseh časov do sodnjega dne, in vendar ni nehal, ne neha in ne bo nehal z dobrotami in milostmi obsipati ubogega človeštva.

Temeljni nauk o hvaležnosti je torej: Sam bodi hvaležen vsakemu za vsako dobroto, od drugih pa ne pričakuj hvaležnosti. Ako so

ti hvaležni, prav; ako ne, smeš tem gotovejše pričakovati plačila od Boga, ki je obljubil, da ne bo pustil niti kozarca mrzle vode brez plačila, ako ga podamo bližnjiku v njegovem imenu.

V božični noči.

Božična noč!

Nekaj čudovitega, nekaj neizrekljivo milega leži v tej sveti, božični noči! Vsakega človeka obide sveto čuvstvo, ko stopi v tem času pod milo nebo, pod ono nebo, pod katerim se je pred sto in sto leti rodil naš mili Zveličar, naš Rešnik.

Prijetno je človeku ta večer pri srcu. Prijetno mu je, če sedi v gorki sobici pri ljubih svojcih; milo, če se spomi nanje; toplo, če se spomni ljubezni božjega Odrešenika, ki se je za nas rodil v tej mili noči.

V tej noči se ti zdi, da svetijo zvezde vse milejše, da navdaja vse stvarstvo neka višja moč.

Zato je pa tudi človeku težje pri srcu, če hodi osamljen po svetu v tej sveti noči, ko gre vsakdo rad pod domačo streho, da se raduje tam z domačini pred jaslicami, ki jih dela nežna deca.

V tej noči biti osamljen od vseh ljudi — je bridko. —

Sveta noč je ležala nad mestom. Svečano so brneli zvonovi skozi megleno noč in odmevali otožno po samotnih cestah širnega mesta. Njih glasovi so segali do src bogatinov in siromakov, do src srečnih in nesrečnih . . .

V tem času je stopil ubogi Francek na ulico. V veliki, predmestni hiši sta stanovala z materjo, ki je bila branjevka. On je pa hodil tretje leto v mestno šolo.

Siromašno sta živela z materjo, odkar je umrl Franckov oče, ki je bil delavec v mestni tovarni. Poleti je mati že še zaslužila, a po zimi se jima je godilo od-sile slabo.

Ko stopi Francek na ulico, mu zaveje mrzla sapa v obraz, da se ves trese. Stisne ključ v žep in odhiti proti veliki cerkvi.

Po ulicah je bilo precej temno. Mrzel veter je bril okrog oglov in nanašal droben sneg. Tupatam se je prikazal pri luči človek, pa se spet izgubil v temi.

Francek pride do cerkve. Orglje so že bučale in vmes se je slišalo ubrano petje. Ljudje so trumoma prihajali od vseh strani in hiteli naravnost v cerkev molit svojega Odrešenika. — Tudi on se je vmešal med to množico. Tako mu je bilo težko, ko je stopal sam med toliko ljudmi v božji hram. Spominjal se je, da so včasih hodili vsi trije: oče, mamica in on . . . Potem sta hodila le dva: mamica in on. — A zdaj hodi sam, sam . . . In težko, silno težko mu je postalo pri srcu . . . Spomnil se je svoje matere, ki leži doma bolna in vzdihuje v slabi podstrešni sobici . . . Kako je bilo včasih vse lepše, ko je bila zdrava in je zaslužila vsaj toliko, da sta se lahko preživila! A zdaj morata stradati.

Pred njim se zasveti v nebrojnih lučkah prostorna cerkev. Prijeten vonj kadila ga zajame, po cerkvi zadoni mila pesem: „O sveta noč, o blažena noč . . .“

Ubogi deček se stisne k stranskemu altarju v kót, ki je bil malo temnejši. Začelo ga je zebsti, kajti bil je slabo oblečen. Oguljeua suknjica je že davno odpovedala službo, toda Francek jo je moral še nositi, ker ni imel druge. Mati ni mogla kupiti druge, zato se je moral zadovoljiti s to.

Zeblo ga je, a vendar je sklenil veli ročici k pobožni molitvi. Molil je tiho, kakor je vedel in znal, za svojo bolno mamico za svojega rajnega očeta. Stožilo se mu je. V mladi duši so se mu budili spomini na prejšnja leta, ki so bila vendar tako lepa . . . Mislil je, kako je pa sedaj, in kako bo šele v bodočnosti, če mu umrje dobra mamica. In zopet je sklenil ročici ter zamolil iskreno.

Začela se je polnočnica. Iznova so veselo zabučale orglje in pevci so zapeli lepe božične pesmi. Francek je skoro v polsanjah poslušal vse to. Zdelo se mu je v tej noči tako lepo v božjem hramu, dasiravno je bil tako zapuščen.

Po končanem svetem opravilu se usujejo množice skozi velika vrata na prosto. Francek je počakal in šel nazadnje. V cerkvi se je malo ogrel, toda v želodcu je čutil veliko praznoto, kakor že nekaj dni sem, odkar je zbolela mati.

Prišedši iz cerkve se vstopi deček na ogel ulice in gleda srečne ljudi, ki so prihajali mimo. Tedaj ga nekdo pocuka za suknjico. Francek se ozre in zagleda svojega sošolca. A skoro sram ga je bilo, ko stopi predenj, kajti bil je zelo lepo napravljen, on pa skoro raztrgan. Toda prijazni sošolček, sin bogatega trgovca, ga reši zadrege s prijaznim ogovorom: „Ali si bil pri polnočnici?“ „Bil sem, da!“ odgovori malo boječe Francek. „Kaj, kako je bilo lepo, kako lepo so peli!“ — „Prav lepo je bilo!“ „Ali si kaj veliko dobil na božično drevesce?“ vpraša Edvin.

Francek malo pomolči, potem pa pravi žalostno: „Ne—e!“

„Nič nisi dobil?“, reče Edvin začudeno.

Oba nekaj časa molčita.

„Kje so pa mati?“ vpraša Edvin.

„Zboleli so, zdaj pa morajo ležati!“

Spet molk. Edvin pogleda žalostnemu Francku v obraz in zasmili se mu na dno srca.

„Veš kaj, Francek, pridi jutri ob devetih k nam v vežo, če hočeš, bom prosil mamo, da bodo še tebi kaj dali! Toliko imajo vsakovrstnih reči, gotovo boš še ti kaj dobil.“

Od cerkve pridejo zdaj starši Edvinovi. Zmenili so se, da se dobé na oglu, kajti Edvin je stal pred klopni in se pri izhodu zamešal med ljudi.

Edvin poda tovarišu prijazno roko in oba odideta domov, eden sam, drugi s stariši.

Ko je zjutraj Edvin vstal, še ni bilo mame. Šli so malo prej v cerkev kot navadno.

Dolgo časa je hodil Edvin okrog mamice, a razodeti ni mogel izlepa svoje želje. Pa nazadnje je vendar šlo. Izprva ga je mamica začudeno pogledala, potem se mu pa prijazno nasmejala in rekla: „Tako je prav, Edvinček. Za revčke moramo tudi skrbeti, kajti za vse dobrote nas enkrat stoterno poplača Bog!“

Edvinček se je neizrečeno razveselil, ko je prišel Francek res v vežo in mu je z gotovostjo rekel, da dobi lepih daril. In ni se motil. Dobra Edvinčkova mati je dala siromaku skoro novo suknjico, ki jo je še Edvin nosil v največjem mrazu. Tudi čreveljčke je dobil druge. Gospa mu jih je naročila pri črevljarju.

Tisti dan je Francek jedel v kuhinji bogatega trgovca. Poleg tega je poslala gospa tudi materi gorkih jedil, Francku pa je navezala cel zavoj raznih jedi, da sta imela z materjo oba dosti za praznike.

Francek ni vedel, kako bi se lepše zahvalil. A gospa ga je pobožala po lici in mu stisnila v roke še nekaj drobiža za mater.

Doma pa sta zvečer prisrčno molila Francek in mamica za dobre dobrotnike.

Tako lepih božičnih praznikov še nista imela. Koliko solza pač otre krščanska usmiljenost!

Taras Vaziljev.

Božična noč.

Oj prelestna noč božičaa
Nad zemljo nocoj sloni;
Ž njo narava tajne bajke
O Božiču govori:

„V daljnem času, v daljnem kraju
Se nebo je znižalo,
In zemljici v temni noči
Skrivno se približalo.

In takrat po zemlji širni
Vse okrog vzdrhtelo je:
Ljudstvo bedno pa Rešnika
Božjega imelo je.

Taras Vaziljev.

Vojak.

(Slika. — Spisal P. P.)

Tonček je vedno pravil, da bo vojak. Vojaško čepico bo nosil, svetle škornje, sabljo in pa boben! Boben, kako ga je ta veselil. Ni dal miru in ga ni dal — tako dolgo, da so ga mu stari oče enkrat prinesli iz semnja. In ko je imel svoj boben, hej, potem bi bil rad ves svet navdušil za vojaški stan!

Vse navdušenje za ta stan je pa moral Tonček, skoro bi rekel, le zase ohraniti. Imel je doma še bratca Lojzeta in sestrico Minka. Minka, ta že itak ni bila za to, da bi bila vojak — hm, Lojze pa tudi ni kazal posebnega veselja niti za vojaško čepico, niti za svetle škornje niti za boben . . .

Pač, takrat, ko so stari oče Tončku prinesli boben, takrat se je iz radovednosti približal Lojze in je bil vesel, ko mu je Tonček dovolil parkrat udariti po bobnu. Pa še takrat mu je morala Minka pomagati in ga držati za roke, sicer bi niti glasu ne bil spravil iz tega čudnega „rešeta“, kakor so boben imenovali stari oče.

Sicer pa Lojzeta ni kaj veselilo, da bi bil tolkel in bobnal po tisti napeti koži, ki je bila baje celo oslovska. Brr!

Sestrica Minka je pa znala vcepiti Lojzetu kar nekakšen strah pred tem grdim bobnom, tako da se Lojze na vse zadnje celo ni upal več prijeti za tisti boben. Hm — ko bi se koža oživila in bi osel zarigal iz nje — — —

Sestrica Minka se je smejala njegovemu strahu; vendar ji je bilo všeč, da Lojze ni maral za boben in za vojaški stan. Lojze je namreč imel postati enkrat — učenik! Mati so rekli, da bo učenik! Minka je pa takrat kar segla vmes in pridejala: „Jaz bom pa pri njem in mu bom kuhala!“ — In pri tem je ostalo.

In Minka se je popolnoma vtopila v to misel, da bo Lojze učenik in da mu bo ona kuhala . . .

Poslej sta Lojze in Minka večkrat napravila „kuhanje“. Povabila sta sosedove otroke, napravila sta

klopi tam pod lopo, nabrala listov iz papirja — in šli so se šolo. Lojze je učil kakor mladi učenik, zunaj pred lopo je bila pa kuhinja. Tu se je sukala Minka s kuhavnico v rokah. In kadar je bilo kuhano, se je prikazala na pragu in dala znamenje, da je šola končana. Potem so pa jedli vsi: ona, otroci in Lojze . . . Sredi mize je stala skleda vdolbena iz repe, v skledi jabolčna voda, okrog sklede male lopatice, podobne žlicam, poleg sklede pa ubita steklenka z vodo. Vodo so nalivali v želodove skledice in pili; jabolčne krlje pa so jemali iz repine sklede; pa prav počasi, da ni bil obed prehitro končan . . .

Kadar je ob taki priliki šel Tonček mimo in jih je videl, se jim je pomilovalno nasmehnil češ: „Ali ste še otročji!“

Drugi se niso sramovali, brat Lojze se je pa. Ali pravzaprav se tudi on ni sramoval; samo hudo mu je bilo, ker je bil Tonček vselej žalosten, kadar ga je dobil v taki družbi. In vselej mu je rekel drugi dan potem, zakaj da se rajši ne igra vojake kakor šolò! Opisaval mu je lepoto vojaškega stanu in izražal željo, da bi bila oba enkrat vojaka. On in pa Lojze! Kako bi to bilo prijetno, ko bi v vojaških suknjah prišla domov na dopust in bi se ob nedeljah na vasi izmed vseh najbolj postavila — tako kot se Zrimščekova dva . . .

Lojze mu ni upal ugovarjati. Še celo pritrditi mu je moral v mislih, da bi bilo to res lepo. A veselja le ni mogel dobiti. In če bi mu tudi Minka ne bila izbijala iz glave te misli na vojaščino, sam je čutil, da bi ga ne mikalo niti to, da bi na dopust hodil in ob nedeljah stal pred cerkvijo z vojaško suknjo in svitlo sabljo kakor Zrimščekova dva.

Tonček pa le še ni izgubil vsega poguma.

„Oče, jelite, da mora Lojze biti vojak!“

Oče pa so se nasmejali in rekli:

„Saj je še prašanje, če ga bodo hoteli!“

Potem pa so pridejali še tole: „Vojaškega stanu si pač ne more nihče izbirati. Kogar doleti, mora iti, rad ali nerad. A res je, da je nekateri lažje vojak kot drugi — kakor že ima za ta stan ali veselje ali pa

ne . . . A pri drugih stanovih je drugače. Tu človek lahko izbira. In zopet je res, da bo le v tistem stanu srečen, ki mu ga je odločil Stvarnik. To je pa navadno tisti stan, za katerega čuti človek veselje in sposobnost!

„A jaz bom le vojak!“ je trdil Tonček.

„Jaz pa učenik!“ se je odločil Lojze. In Minka mu je z največjim veseljem pritrdila.

Oče so mislili še nekaj reči. Pa so se rajši nasmehnili in vstali ter rekli:

„Če boš vojak, bodi! Da bodeš le tudi pošten in pameten človek!“

S tem je bilo besedi konec. Poslej Tonček ni več silil in mučil Lojzeta z vojaščino. Lojze in Minka pa sta živela v mislih, da bo Lojze učenik in poleg tega tudi pošten in pameten človek. Ako bo prišel kedaj Tonček v vojaški suknji na obiske, hej — takrat bodo pa vendarle vsi veseli: Tonček, Lojze in Minka tudi!

* * *

Kako je sedaj, ne vem. Šel sem zdoma in ni mi znano, kaj je bilo s Tončetom, kaj z Lojzetom in Minko. Še danes bom pisal domov, da mi naznanijo, kako je. Upam pa, da se pisanje ne bo glasilo drugače, kakor da je Tonček vojak, Lojze učenik, Minka pa pri njem kuha in gospodinji! Kar je pa največ vredno — tako, mislim, se bo glasilo pisanje — kar je pa edino in največ vredno, je to, da so vsi trije, vsak v svojem stanu, dobri, pametni in pošteni ljudje.

Miklavž.

aj si morete lepšega misliti za malčke, za otroke, kot je Miklavž!

To je čutil tudi Martinjakov Lojzek. Miklavž, ta se mu je takoj priljubil, ko je komaj vedel, koliko je Bogov; kaj še, še tega ni vedel. Dedek so ga enkrat vprašali, pa je pokazal dva: enega v kotu za mizo, drugega na steni poleg ure . . . Kaj so hoteli? . . .

No, torej Martinjakov Lojzek zastavi nekega večera dedku to le vprašanje: „Dedek, kako pa je to, da vsako leto pride k nam Miklavž, pa vselej takrat, ko spimo! Kako, da ga ni po dnevi, ali se boji?“

No, mislite si, da so bili dedek kaj v zadregi? Rekli so mu: „Le počakaj, bo pa letos prišel, ga boš pa videl, kakšen je. A do takrat se moraš naučiti: šest resnic, deset božjih zapovedi, vero in še kaj drugega, drugače te bo parkelj vrgel v sneg!“ —

„Hoha, dedek, parkeljček pa že ne, nak ne bo me ne! Ko ga bom zagledal, se mu bom skrtil za peč!“

„No bomo že videli, kaj bo naredil, če ne boš znal molitvic!“

Dedek so resno govorili. To je Lojzek tudi opazil in si je mislil: „E, kaj bi pa bilo, če bi se mi res kaj takega pripetilo, da bi me vzel parkeljček?“

O parkeljnih je Lojzek že marsikaj slišal. Sosedov Pepček mu je rekel: „Mene je ze enkrat za peto ugliznu, ko sem se bezu sklit za pec. Ko sem joku, so mi molali dati mama cukla!“

Lojzka so od tedaj dedek vsak večer izpraševali molitvice. Seveda mu ni šlo prav gladko, ker je bil star komaj pet let. A trde glave Lojzek ni bil. Le malo bolan je bil, — to se pravi: malo lenoba se ga je včasih poprijela. Kadar so dedek to opazili, so ga seveda prijeli za „sladke“, da je debelo pogledal, in so rekli: „Ali boš pazil ali ne!“

Nekoč je pa pogovor zanesel zopet na Miklavža. Dedek so rekli: „Le čakaj, te bo že Miklavž vprašal, kaj znaš!“

„Saj ga ne bo“, pravi Lojzek.

„Boš že videl.“

„Pa parkeljnov ne bo!“

„Le čakaj, še vzeli te bodo, če ne boš vsega znal . . .“

Lojzek je seveda zdaj moral verjeti. Kajti poznal je dedka, da govore vedno resnico.

Tako je bilo nekaj tednov pred svetim Nikolajem.

Približal se je zaželeni večer. Hiša Martinjakova je stala na koncu trga. Zvečer je bilo okrog nje vse živo. Na saneh so se namreč pripeljali čudno oblečeni možje, ki so začeli loviti ljudi.

Lojzka niso pustili vun, in tudi sam ni tiščal. Kajti videl je v mraku črne prikazni z rdečimi rožički in nosovi. Vsi domačini so bili zbrani v hiši in molili angelovo češčenje. Ko so odmolili, zaškripljejo zunaj vežna vrata in v sobo stopi velik mož v beli bradi in obleki, s škofovo palico v roki, na glavi pa škofovsko kapo. Bil je to Miklavž.

Lojzku pade klobuk iz rok in skoči k peči v kót. Kar se prikaže za Miklavžem angelček, nesoč zavojček.

O jej! O jej! Kaj pa za njim! Lojzek bi se bil skoro sesedel strahu, ko so zarožljale verige. V sobo pa se je pridrvila druhal črnih, hudih parkeljnov.

Miklavž stopi v sredo hiše in reče veličastno: „Mir!“ Vsi parkeljni se poizgubé v kót.

Miklavž nadaljuje: „Lojzek, kje si? . . . Pridi sem!“

Lojzek strahu ne ve, kaj naj stori. Že hoče zajokati in steči k materi, kar ga primejo dedek in peljejo pred Miklavža.

„Pokrižaj se!“

Lojzek vije prste, se drgne po nosu, po bradi . . . in roka mu omahne.

„No, si že priden, pa prav lep križ ni bil . . .“ veli Miklavž.

„Moli deset božjih zapovedi!“ Lojzek začne. Do tretje je šlo gladko, a četrte ni bilo več. — „Kaj bo, kaj bo!“ si misli. Tedaj zarožljajo parkeljni . . .

Miklavž mu pomaga: „Spoštuj očeta in . . .“ — „sina in svetega Duha.“ —

„Kaj praviš!“ Miklavž mu požuga s prstom: „Ti nisi priden! Ti si len!“

Tedaj pa zagodrnja za vrati parkelj, hoteč ga pograbiti in odnesti v sneg. Upil je in klícal je Tonček na pomoč, a da ni bilo Miklavža, niti stric bi ga ne bili ubranili, tako je stezal parkelj kremplje po njem.

A Miklavž grdobo pokara in mu zapreti. Lojzek pa se hvaležno ozre v Miklavža. Miklavž ni bil trd mož, pa dá Lojzku zavojček in reče: „To ti dam v dar, da boš leto osorej bolje znal in da se boš rajši učil. Priden bodi, da bom prišel še drugo leto, in da ti takrat prinesem vojaško obleko, sabljo, puško, konjička, da ga boš jahal, in kočijo, da se boš vozil v nji . . .“

Nato je Miklavž odšel. Lojzek pa se od tedaj prav pridno uči. Ne toliko zaradi daril, ki mu jih je obljubil Miklavž, marveč zato, da popravi, kar je z lenobo zagrešil lani. Hkrati pa tudi verjame — kar so mu ded že zatrdili stokrat — da se treba učiti za življenje, ne pa za minljiv dar, ki danes je in ga jutri ni.

Taras Vaziljev.

Ptički.

Pridi, pridi,
Ptička mila,
Da ti gladim
Mehka krila.

A odšle so
Lepe nade,
Mrzel krije
Sneg nasade.

Ti poleti
Si vesela
Meni, sebi
Sladko pela:

Pa še kril bo
Dolge dneve,
Naše hiše
Naše hleve.

„Vedno vigred
Nam bo klila,
Vedno vence
Rož bo vila.“

Naj vse hribe
Sneg zagrebe,
Pač bo grela
Mene, tebe.

Gradiški.

Sv. Miklavž in steber.

(Pripovedka).

Sv. Miklavž pride nekoč po opravkih v Rim. Grede po mestu, zagleda nekje silno velik, kamenit steber, katerega bi ne moglo z mesta premakniti več parov volov. Ko ga ogleduje mu šine hipoma misel v glavo, da bi prijal vrlo dobro v novi cerkvi, katero so takrat po njegovem prizadevanju zidali v mestu Bari v Apuliji. Poprosi torej rimske starejšine, naj mu blagovoljno prepustè steber za novo cerkev.

Pa starejšine se mu v obraz zasmеjejo, in rekoč: „Za božjo voljo, kdo pa popelje tako silno težo tako daleč?“ Sv. Miklavž pa jih zavrne: To je moja skrb! Starejšine, radovedni, kakó to ukrene, mu ga rado-voljno prepusté.

Vidno zadovoljen gre svetnik k stebru ter mu odločno veli, rekoč: „Steber, odpravi se takoj v Bari ter se postavi v tamkajšnji novi cerkvi na mesto, kjer si potreben!“ Na Miklavževe besede se mahoma zgane silni steber ter se vali po rimskih ulicah čimdalje hitreje do reke Tibere. Prišedši do vode štrbunkne noter, kakor je bil dolg in širok, ter dospe plavajoč v tirensko morje. Tu se obrne proti jugu in privesla skozi me-sinsko ožino srečno v jonsko morje, odtod pa v jadransko, dokler ne pripluje ob morskem obrežju pred mesto Bari. Tukaj se dvigne čudovito iz vode, ter se vali po mestu naravnost v novo cerkev, kjer se postavi po konci sam na odmenjenem mu mestu, po-koren danemu povelju.

Odprite zemljevid Italije ter poglejte pot, po kateri se je premikal Miklavžev steber! Uvideli boste, da je pot neznano dolga. Pa kaj je rekel Gospod? „Z ne-omahljivo vero bodete prestavljali goré.“ *Jos. Balič?*

Rešitev demanta v št. 11.:

P
 t o p
 l e n u h
 s o l i t e r
 P o n i ž n o s t
 P e r n i c e
 s l o g a
 o s a
 t

Prav so rešili: Samsa Poldka, Sandka in Vidka; Černe Lenčka, samostanska gojenka v Šmihelu pri Novem mestu; Poljanc Marija, učenka III. razr. v Kranju; Kogovšek Jakob v Dravljah; Kafel Ant., Mavlin Fr., Prohart Jož., Mavrič P., Verovnik Marija, Salecl Krist., Kogelnik Kat., Hölbl Kat., učenci in učenke III. razr. v Vuzenici; Pitschmann Edvard, učenec IV. razr. v Kamniku; Svetina Franci in Ida, učenca v Pliberku; Pustišek Janez, Mihael in Franc, na Zdolah pri

Kozjem; Trpinc Karol in Mastnak Viktor, učenca IV. razr. v Kamniku; Kranjc Bogomira in Zora, učenki pri Sv. Barbari pri Mariboru; Oblak Ivanka in Rezika, učenke vnanje uršul. šole v Škofji Loki; Pavlin Justina, Ježovnik Leopoldina, Anžlovar Mar. Dolor., Šusteršič Angela, učenke mešč. šole, Luxa Hermenegilda, Gorjup Dorica, Hrovat Angelina, Jankovič Pepi, učenke ljudske šole v uršul. samostanu v Škofji Loki.

Rešitev uganke v števil. 11.:

Kol — lok, led — del, dar — rad = Koledar.

Prav so rešili: Černe Lenčka, samostanska gojenka v Šmihelu pri Novem mestu; Cilensek Tončka, Fanjica in Julka v Gotovljah; Kogovšek Jakob v Dravljah; Engelsberger Viktor, učenec meščanske šole v Krškem; Beč Janez, Vedlin Stanko, učenca v Kamniku; David Roža, Kasper Avgusta, Verdnik Kristina, Kafel Ant., Mavlin Fr., Prohart Jož., Mavrič P., Verovnik Mar., Salecl Krist., Kogelnik Kat., Hölbl Kat., učenci in učenke v Vuzenici; Pitschmann Edvard, učenec IV. razreda v Kamniku; Svetina Franci in Ida, učenca v Pliberku; Pustišek Janez, Mihael in Franc, na Zdolah pri Kozjem; Trpinc Karol in Mastnak Viktor, učenca IV. razreda v Kamniku; Oblak Ivanka in Rezika, učenki vnanje uršul. šole v Škofji Loki; Scheligo Irma, nadučiteljeva hčerka pri Sv. Jederti nad Laškem; Pavlin Justina, Ježovnik Leopoldina, Anžlovar Marija Dolor., Šusteršič Angela, učenke meščanske šole, Luxa Hermenegilda, Gorjup Dorica, Hrovat Angelina, Jankovič Pepi, učenke ljudske šole v uršulinskem samostanu v Škofji Loki.

Vabilo na naročbo.

Ob koncu leta se »Angelček« lepo zahvaljuje vsem, ki so ga prijazno vzprejemali pod streho, in se jim priporoča še za bodoče leto, naj mu ostanejo zvesti ter mu privabijo še novih znancev in prijateljev.

„Angelček“ stane celo leto 1 K 20 h, »Vrtčevi« naročniki pa ga dobivajo brezplačno. Naročnina se pošilja — običajno že naprej — „Upravništvu Vrtca“ v Ljubljani (Sv. Petra cesta št. 78).

Prodajajo se tudi še poprejšnji tečaji, in sicer I.—IX. tečaj kartoniran po 80 h, X. in XI. pa po 1 K. Kdor želi III. ali IV. tečaj (nevezan), ga dobi brezplačno, ako priloži 20 h za pošiljatev.